dopis mladým

V DIECÉZNÍM ROCE POVOLÁNÍ

LEDEN

Milí mladí přátelé,

když jsem ve čtrnácti letech poprvé ucítil silnou touhu po kněžství, bál jsem se. Dokonce jsem se za tu myšlenku styděl, i před rodiči. Hned mě napadlo, že jsem si povolání nezasloužil, že přesahuje mé schopnosti a vlohy, že k němu nemám žádné zvláštní předpoklady. Vlastně dodnes nemám nic, čím bych mohl Bohu přispět k Jeho velikosti. To, že mě Pán na tuto cestu sám pozval a dovolil mi na ní vytrvat, se proto celý život učím vnímat jako dar. Dar, který je rok od roku větší, a já jej pouze zdarma přijímám. Ve službě však mohu stále více velebit Boha za jeho moudrost a štědrost a hlavně obdivovat jeho trpělivou Lásku, která se nikdy neunaví. Vždyť On mi dal nejen povolání, ale i život.

On dal život také každému z Vás, Tobě. Zároveň Tě povolal na cestu.
Tím rozhodl, že žádný úkol, který před Tebe staví, nebude nad Tvé síly.
Pokud Tě povolává, sám Ti síly dodá. Jen nesmíš své svědomí ohlušit hříchem, pak jeho volání snadno přeslechneš. Hledej ho v modlitbě, ve Mši svaté a při četbě Evangelia, třeba jen krátkých úryvků. Pak v srdci poznáš, kam Tě Pán volá.

Až se vydáš směrem, kterým Tě zve, nikdy nepůjdeš sám, sama. Sami jdou naopak ti, kdo stálým odkazováním na lidskou slabost omlouvají svou nečinnost, klamný pocit, že nic nezkazili. Vydejme se tedy v tomto diecézním Roce povolání na cestu za naším Pánem!

Váš biskup Jan